

уставног права када сматрају и тврде да она нема свој засебан предмет, да се није издиференцирала од других наука пошто се њен предмет подудара са предметом теорије о држави, о праву, са управним правом и политичким наукама. Овакви приговори уставном праву, његовом предмету, нису без основа с обзиром на његову специфичност јер оно проучава најважније институције у друштву које задиру у економску, политичку, државну и друге сфере живота једне заједнице.

а) Концепције предмета уставног права

О предмету уставног права као научне дисциплине, до данас постоји неколико карактеристичних схватања и тумачења. У оквиру њих већина аутора разликује класична (традиционална) и модерна схватања о предмету, док их неки као проф. Рајко Кузмановић, мало другачије разврстава као ужа, шира и умерена схватања о предмету науке уставног права. Прво, традиционално или уже, схватање о предмету уставног права је нормативистичко или догматско-правно и оно и данас преовлађује мада се највише везује за представнике аустријске и немачке уставноправне догматике. По њему, предмет уставног права су уставне норме, уставни текстови или сам устав у коме се оне налазе.

Овај традиционални приступ предмету уставног права је недовољан, једностран, јер се њиме уставно право сувише догматизује и претвара у позитивно-правну дисциплину а лишава везе са ширим друштвеним, политичким, идејним и другим односима и институцијама без којих не може да се објасни и разуме само уставно право. Када би се предмет уставног права свео само на устав, отворио би се проблем разликовања устава у формалном и устава у материјалном смислу. То је зато јер устав у формалном смислу није увек и устав у материјалном смислу пошто историја уставности на много примера потврђује исправност овог разликовања. Шта више, проблем је још тежи тамо где нема формалног и прокламованог устава као у Великој Британији, па је и немогуће предмет уставног права ту ограничити на изучавање уставног текста, устава, јер га и нема. Овом традиционалном, класичном догматско-правном приступу и схватању предмета уставног права је близак и онај по коме предмет уставног права чине судске одлуке којима се тумаче уставне норме. Овај приступ је карактеристичан за САД, њихову правну науку и тамошње схватање уставног права. Иако у основи правни и догматски, он се ипак